U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **N. K.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Ščučkou, advokátem se sídlem v Ostravě 1, tř. 28. října 37, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 12. 2006, č. j. 59 Az 126/2005 - 26,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 10. 2005, č. j. OAM-714/LE-VL02-VL02-2005, jímž byla dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů

či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že nemůže souhlasit s napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, neboť lze dovodit, že opustil svou vlast z důvodů pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, v případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí. Dle jeho názoru soud přehlédl, že stěžovatel žije v České republice dlouhodobě s družkou a synem, který je na něj velmi silně citově vázán. Mimo to přiznává, že byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a trestu vyhoštění, ale zároveň dodává, že k soudu podal návrh na obnovu předmětného trestního řízení.

V prvé řadě je nutno uvést, že s otázkou podání žádosti o azyl až po vydání rozhodnutí o vyhoštění žadatele v trestním řízení se Nejvyšší správní soud již zabýval ve svém rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, publikovaném na www.nssoud.cz. Za situace, kdy byl vydán pravomocný odsuzující rozsudek o vyhoštění, nelze brát pro účely tohoto azylového řízení v úvahu tvrzení stěžovatele, že podal návrh na obnovu trestního řízení.

K tvrzení stěžovatele, dle kterého u něho byl dán důvod k udělení azylu, neboť aktivně vystupoval proti režimu v Kosovu, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikovaný pod č. 349/2004 Sb. NSS, ve kterém uvádí: „*jsou-li splněny podmínky vymezené v ustanovení § 16 odst. 1 tohoto zákona, tj. podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, není namístě zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) citovaného zákona, protože udělení azylu je za takové situace vyloučeno.*“ Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS.

V žádosti o udělení azylu stěžovatel uvedl, že ji podává zejména proto, aby nemusel vycestovat. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, publikovaného pod č. 397/2004 Sb. NSS, „*potřeba další legalizace pobytu žalobce ... není zákonným důvodem pro udělení azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu).*“ Tím spíše nemůže být takovým zákonným důvodem v této věci, když stěžovatel podal žádost o udělení azylu za účelem vyhnout se trestu vyhoštění. Nebezpečí následného pronásledování, mučení či nelidského nebo ponižujícího zacházení posuzuje obligatorně soud v trestním řízení před uložením trestu vyhoštění ve smyslu § 57 odst. 3 písm. d) zákona č. 140/1961, trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů.

Nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že by Krajský soud v Ostravě přehlédl jeho dlouhodobé soužití s družkou a synem, který je na něj velmi silně citově vázán. Krajský soud v odůvodnění rozhodnutí poukázal na skutečnost, že pokud je žádost o udělení azylu posouzena jako zjevně nedůvodná, jsou již nadbytečné výroky o neudělení azylu dle § 13

a § 14 zákona o azylu, což je zcela v souladu s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, publikovaném na www.nssoud.cz.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu